

SZABÓ LÁSZLÓ

Kakuk

Az erdőn át hazafelé siettem —
sűrű homályba vitt a gyalogút,
amíg egyszerre valahol közelben
reámköszönt egy kotnyeles kakuk.

Gondoltam egyet. Azt mondják a vének,
jövőbe lát e különös madár —
ha megkérdezzük: »Kakuk, meddig élek?«
amennyi év lesz, annyit kiabál.

Igy tettem én is. Hangom nekilendült,
kanyarodott a gyertyánfák között —
s már jött a válasz a sűrűn keresztül,
vigan számoltam: öt — húsz — negyvenöt.

Aztán meguntam. Indultam s a völgyben
már felbukkanni láttam a falut —
de akkor is csak úgy zengett mögöttem
a rendületlen, biztató »kakuk!«

Bolondos szárnyas! Így higgyen az ember ...
Hát meddig éljek? Nem hallgatsz? Elég!
Százig mindenki elhúzná örömmel,
de így lerontod szavad hitelét!

Még otthon is e jóslaton dohogtam —
nem hittem már egy évet sem neki,
míg hajamat babrálták izgatottan
féléves lányom párnás ujjai.

S egyszerre vidám, nagy szemébe néztem —
tán kinn az éj sem lehet feketébb —
s magam láttam meg homloka ívében,
szívemnek tudtam fürge kis szívét.

... Ki az élet értelmét megtalálta,
múlás már annál nem dönget kaput!
Ha oda kinn még mindig kiabálna,
igazat szólna úgy is a kakuk ...